

Doncs bé, En Lagar pinta dins aquesta que podríem dir-ne fórmula analítica (una mica arbitràriament), però amb una força tan poc comú que no és l'escola o el procediment qui 'l fa sorgir, sinó la seva gran penetració de lo que pinta, condició essencial a tot pintor. I és per això que m'atreveixo a dir d'ell que, temps a venir, ens farà honor d'haver exposat per primera volta an aquesta ciutat de Barcelona.

OTTO WEBER.—Otto Weber; pintor alemany, fill de Colonya. Molt al revés de lo que deiem den Lagar, podem dir d'aquest altre pintor. No perquè no tingui el seu valor ni que no sia interessant, sinó que, mentre en el primer deixem de banda la tècnica, l'escola i la tendència per agafar-nos en el seu temperament de pintor, en aquest al revés, tan nosaltres com ell ens agafem a la tendència, a l'escola i a la tècnica, ell per sortir-se més airós del seu treball, i nosaltres per esser d'ell lo que més ens interessa.

Are vosaltres me direu: qué 'n queda, doncs, del pintor? I jo vos respondré, un esperit i un sentiment de la naturalesa, un esperit que, per la seva qualitat, entra de ple dins l'escola dels *Fauves*, i una tècnica a basa de cubisme. Lo primer ja té un valor per sí sol i ens demostra que no és un home vulgar, i lo segon un interès de snobisme, i cal confessar ademés qu'és fet amb gran coneixement analític.

Ja tenim dos pintors que, quasi dins una mateixa manera de fer, estan completament oposats; amb això podem comprendre si és difícil lligar caps dintre el *maremagnum* de la pintura moderna.

F. V.

Les institucions olotines

Participem de la convicció que un dels signes de capacitat d'un poble i una de les penyores més segures del seu progrés, és la preponderància de ses institucions, la intensitat de sa vida corporativa.

De conformitat amb aquesta convicció nostra, hem de dedicar atenció preferent a les institucions olotines cooperant, en lo que estigui a la nostra mà, a que conseguixin el més alt grau possible de vida i plenitud, i que disfrutin de la més eficaç col·laboració dels ciutadans a que cada institució vagi dirigida.

I com que és evident que la primera condició que necessita una obra col·lectiva és l'esser ampliament coneguda, ens proposem facilitar dit coneixement pregant als principals propulssors de distintes institucions, que ens facin la mercé d'enviar-nos una informació lo més documentada possible de l'obra a la que dediquen son va-

liós esforç, amb l'exposició de l'influència que, a son judici pot exercir sobre el pervindre de la ciutat en el respectiu ordre.

En la vinenta edició reproduïrem el text de la comunicació en que formularém nostra invitació i la llista de les institucions a les quals serà enviada.

Opinions agenes

Obrim aquesta secció amb caràcter regular; i en ella voldriem donar cabuda a tots els originals d'interès que'ns siguin enviats per tota mena de persones no compreses en nostra llista de redactors i col·laboradors habituals. Els únics límits que indicarem per a l'acceptació d'originals destinats a n'aquesta secció son els compresos dintre la mes depurada civilitat i el degut respecte a les demés opinions.

No cal dir que sistemàticament donarem per no rebuts els escrits que incloguin agravi personal. En aquest cas, o en la apreciació de inoportunitat, se donarán discretes explicacions.

Complement d'aquesta secció serà la reproducció d'aquells escrits d'altres publicacions que els considerem de convenient divulgació per son valorat contingut.

La fuerza de la opinión

Con frecuencia ocurre que cuando un diputado catalán se levanta en nuestro Parlamento pidiendo algo para la región á que pertenece el distrito que representa, se alzan voces, ya en el mismo Parlamento, ya en la prensa central, acusándole de egoísmo ó de querer imponerse. Y ello, aunque lo que pida sea de interés nacional, si bien se mira.

Se habla de la fuerza de los representantes de Cataluña—ó mejor, representantes de España por Cataluña—y se dice que estriba en que saben pedir y saben amenazar. Y no es así. La fuerza depende de que los más de ellos, la casi totalidad, son verdaderos representantes, representan á una opinión pública que, aun cuando débil todavía, existe ya en Cataluña, mientras que los más de los diputados por los distritos de las restantes regiones españolas no representan, sean ministeriales ó de oposición, más que al Gobierno que los encasilló ó al dinero con que se compraron el acta. Y la fuerza de la opinión es siempre grande.

Yo conozco distrito rural castellano que ha enviado al Congreso como diputado á un condesito que representa intereses contrarios á los de sus electores. Hay pobres labriegos que, tras de tener que sufrir la opresión económica del señor, más ó menos latifundioso—y si es criado ó abogado de tales señores, peor que peor—que los lleva en rentas lo más de sus ganancias, tienen que